

ביום שני יחול פסח שני והולולת רבי מאיר בעה"נ זי"ע,א. ביום שישי ל"ג בעומר הולולת רבי שמעון בר יוחאי זי"ע,א. פרקי אבות: ג'				
מפטירין: ע"מ: ויהי דבר ה' (וחקאל כ"ב) אש: הלא כבני כושיים (עמוס ט' ז')				
העיר	הדלקת נרות	מוצאי שב"ק	מוצאי שבת ר"ת	
ירושלים:	18:49	20:05	20:42	
מודיעין:	19:07	20:00	20:40	
תל אביב:	19:08	20:00	20:40	
מודיעין עילית:	18:58	20:10	20:41	
נץ החמה:	סו"ק"ש מג"א:	סו"ת מג"א:	צאת:	שקיעת החמה:
5:47	8:20	9:45	12:36	19:29

בס"ד, מוסדות "למען אחי" | עש"ק פרשיות אחרי מות - קדושים י"א אייר תשפ"ה | ת.ד. 4230 מודיעין עילית | קו פתוח: 1800-200-710

הפקק הקדיש וכחו של הרהור תשובה, גם במעמקי התהום רואים בחוש את בורא עולם!

הרה"ג רבי שמואל גבאי שליט"א
ראש המוסדות

מרן הרב שטיינמן על סגולת תחילת הזמן ומה ניתן לפעול בימים אלו?

לפני שנים אחדות מרן ראש הישיבה הגר"א"ל שטיינמן זצ"ל נאלץ לעבור טיפול רפואי בביתו, וכדי להסיח את דעתו מהכאב של הטיפול, אמר לו אחד מבני הבית "ראש ישיבה! היום מתחיל הזמן בהיכלי התורה הישיבות".

למשמע הדברים חיך הרב שטיינמן חיך רחב, והיה נרגש מאד.

לאחר דקת דומיה אמר בקול נשנק מדמעות: "תחילת הזמן הם ימים כה גדולים, בזכות התורה אפשר לפעול בה כל כך הרבה ישועות על ידי תפילה".

מספר אותו בן בית שהוסיף ואמר: "בשנותי האחרונות של הרב שטיינמן הייתי כמעט בן בית אצלו, ויכולני להעיד, כי כמעט בשום פעם לא שמעתי אותו מדבר על עניינים סגוליים. זו היתה אחת מהפעמים הבודדות ששמעתי אותו מדבר על מושג של סגולה..."

להתחלה יש כח מיוחד במינו!

אולם יש לדעת, כי את הסוד המופלא הזה על כח ההתחלה, מכיר היטב גם אותו מלך זקן וכסיל, היושב על מפתחי הלב ומבקש בכל רגע להפילנו במכמוריו. כשם שאנו מבינים שעלינו להתאמץ יותר בתחילת הזמן מפני סגולתו ומעלתו, גם היצר הרע עובד קשה מאוד כדי לעמעם ולהחליש את ההתעוררות המתבקשת בזמן זה ולעוקרה משרשה.

יש לו במאגרו כיסויים רבים ותחפושות לרוב, בהם הוא רגיל ומומחה להשתמש כדי להכשיל את האדם. בכל פעם הוא ממלא אותו בתחושות שונות של כבדות, נחיתות, חולשה ותשישות, ושאר דמיונות שוא. או מרפה את ידיו: "בכל מקרה לא אצליח ללמוד כל הזמן", "בכל מקרה אין לי סיכוי לדעת את כל המסכת", ובכך הוא מסיט ממילוי תפקידו.

אולם הדרך הבטוחה היא להתעלם ממנו בשלב הראשון, ולהתאמץ בכל הכח למרות הקושי הכרוך בדבר, ואין עצה ואין תבונה אחרת מלבד זה. הנסיון מורה שכאשר ממשיכים הלאה כרגיל במלוא החשק והמרץ, התחושות הללו חולפות. אמנם תמיד יהיו נסיונות, אך בן אופן הוא ירגיש הקלה מסוימת מהקושי עמו הוא התמודד בתחילה.

ההסבר ההגיוני לזה הוא, כי כאמור כל הקשיים שהיצר הרע מציב לאדם בתחילת דרכו מבוססים על דמיונות והפחדות סרק, ומטרתן אחת להחליש את האדם ולמוסס את שאיפותיו ורצונותיו, וככל שחולף הזמן אכן מבחינים כי בכל המחשבות הללו אין כל ממשות אמיתית.

בברכת שבת שלום
הרב גבאי.

שהיום היארציית של אבא שלי. חשבתי לעצמי, שאין טעם לחפש מניין בעיירות קטנות שבדרך, כי סביר שאין בהן יהודים, וגם אם יש בהן יהודים הם לא שומרי תורה ומצוות ודאי שאין שם מניין. מניין אפשר למצוא רק בערים המרכזיות. נסעתי ודיברתי עם הקב"ה, אמרתי לו: 'ריבוננו של עולם, אם אתה רוצה שאגיד קדיש על אבי, תעשה בבקשה שיהיה לי מניין. וזה יהיה לי גם סימן: אם הקדיש שלי שווה משהו - יהיה לי מנין. ואם לא - לא יהיה מנין'.

"אני ממשיך לרכוב על האופנוע, ורואה שמתקרבת השקיעה, ואני מבין שהקדיש שלי לא שווה כנראה כלום. ופתאום, אני רואה חסידים בתחנת דלק באמצע שום מקום, נעמדים להתפלל. הלב שלי קפץ. אלוקים עושה שיהיה קדיש לאבא שלי! אלוקים מראה לי שהקדיש שלי שווה!"

אמר לו אותו חסיד: "ישמעו אוזניך מה שפיך מדבר. הפה שלך אמנם דיבר דברי נבלה, אבל משהו טוב אחד עשית - השתדלת לומר קדיש על אביך. ובשביל קדיש, שיוצא מפה כזה, הקב"ה עושה פקק תנועה בכביש מהיר של כמה וכמה נתיבים, והכביש סגור כמה שעות. ובדיוק נוסעים בכביש חסידים, שלא מוכנים לוותר בשום פנים ואופן על נטילת ידיים למנחה, ומתעקשים להתפלל בתחנת דלק ולא באוטובוס, וכל זה תוך 'צפצוף' על כל האנטישמים למיניהם. וכל זה בשביל שאתה תגיד קדיש אחד! אז למה אתה אומר רק קדיש אחד, תגיד הרבה יותר! תראה כמה חשוב בשמים הקדיש שלך!"

אינני יודע מה היה ההמשך של הסיפור עם אותו אדם, אבל דבר אחד למדנו: "אל תפנו אל האלילים", קצת פחות עבודה זרה... גם מצוה אחת, ששמר אדם פעם בשנה, זיכתה אותו להיכנס - אף כי במועט שבמועט - לגדר "קדושים תהיו".

בעל ה"חסד לאברהם", סבו של החיד"א, היה מקובל אלוהי. הוא כתב שעשו היה ראש היצר הרע, וארבע מאות איש שעמם בא עשו למלחמה מול יעקב, הם רמזו לארבע מאות כוחות שיש ליצר הרע.

אם במשך ארבע מאות ימים רצופים לא היה לאדם אפילו פעם אחת של הרהור תשובה, היצר הרע שולט בו, והוא נתפס לגמרי ליצר הרע. אבל אם בתוך ארבע מאות הימים עובר בו הרהור תשובה, היצר הרע כבר לא יצליח לשלוט בו. היצר אולי יחטיא אותו, אבל הוא יתגבר וישלוט על היצר, ובסוף נשמתו תשכון בגן עדן.

עד כדי כך גדול כוחו של הרהור תשובה! קל וחומר, בן בנו של קל וחומר, שאין לשער מעלתו של אדם שכל ימיו בתשובה ומעשים טובים!

בתחילת הפרשה אומר הקב"ה למשה: "דבר אל כל עדת בני ישראל, ואמרת אליהם, קדושים תהיו...". כמעט בסמיכות, שני פסוקים אחר כך, מוזהרים ישראל: "אל תפנו אל האלילים..."

רחמנא ליצלן, בן אדם בכזה מצב ירוד, שצריך להזהיר אותו שלא יעבוד עבודה זרה, יכול להיות בגדר "קדושים תהיו"?

לפני שנענה על הקושיה, נספר תחילה סיפור שסיפר לי יהודי שהיה באיטליה, ושם שמע ממדריך טיולים על מעשה שאירע עם קבוצה של חסידים גור שהיו שם שבוע לפני כן.

הקבוצה החסידית נסעה באוטובוס בכביש מהיר, שיש בו נתיבים רבים, והתנועה זורמת בו תמיד, בלי שום פקקים. הם תכננו להתפלל מנחה כשיגיעו למלון. מחמת איזושהי סיבה, בדיוק באותו זמן נוצר בכביש פקק ענק, שחסם את כל הנתיבים, והחסידים ידעו שלא יצליחו להגיע לבית מלון לפני השקיעה. הם אמרו למדריך, שהם רוצים לעצור בתחנת דלק כדי להתפלל.

אמר להם המדריך: "תתפללו באוטובוס". אמרו לו: "מה? להתפלל באוטובוס? אין סיכוי. אנחנו רוצים לרדת בתחנת דלק, ליטול ידיים ולהתפלל כמו שצריך".

"אתם נורמליים?" תמה המדריך, "זה איטליה, יש פה אנטישמים. אם יראו אתכם מתפללים בתחנת דלק, מי יודע מה יעשו לכם". אמרו החסידים: "מי שמהדר במצווה לא קורה לו כלום".

הנהג עצר בתחנת דלק, והם ירדו, נטלו ידיים והתכוננו לתפילה. עמדו כולם, וחילשו חזן. פתאום הם רואים אופנוע ענק מגיע בקול רעש גדול, ועליו רכוב בחור עם קוקו, שנראה די מפחיד. האופנוען עצר ושאל: "מנחה?"

"כן", אמרו לו. "יפיו!" הוא הכריז.

האופנוען התפלל יחד עם כולם את כל התפילה, ואחר כך גם אמר קדיש.

נגיש אליו אחד מהחבורה ואמר לו: "סליחה שאני אומר, אבל לפי איך שאתה נראה לא הייתי חושב שאתה בכלל יודע מה זה מנחה וקדיש, או מה זה בכלל יהודי..."

אמר לו הבחור: "אני גדלתי בירושלים, בשכונת 'בית ישראל'. אני ממשפחה חרדית. נסעתי לחו"ל והתדרדרתי, טבעתי בטומאה נוראה. אבא שלי נפטר לפני כמה שנים. זמן קצר לפני פטירתו, כשכבר ידענו שימיו ספורים, הוא ביקש לדבר איתי. הוא אמר לי: 'התחננתי אליך שתניח תפילין ותשמור שבת, אבל נראה שאין עם מי לדבר. דבר אחד אני מבקש, תגיד עלי קדיש'.

"אמרתי לו: 'אבא, שאני אגיד קדיש? עדוף שאני לא אגיד! הפה שלי אוכל חזיר, מדבר דברי נבלה. הפה שלי לא יעשה לך תועלת עם הקדיש'.

"אמר לי אבא: 'נראה, זה הקדיש שמגיע לי... אבל אני מבקש דבר אחד, פעם בשנה תגיד עלי קדיש! לא יותר, רק פעם בשנה'.

"בסדר, אין בעיה", אמרתי לו, ובאמת כל שנה אמרתי קדיש ביום הזיכרון שלו. היום תכננתי לנסוע מהעיר שבה אני גר באיטליה למרסיי, מרחק של שבע מאות קילומטר. עליתי על האופנוע, ופתאום תוך כדי הנסיעה נזכרתי

ל"ג בעומר הסגולות הישועות והמנהגים

לירות בחץ וקשת

כתב ה'בני יששכר' (מאמר חודש אייר אות ד), שמנהג התלמידים בני בי רב לירות בקשת ביום ל"ג בעומר, וה'מאור ושמש' (רמזי ל"ג בעומר) כתב על זה שמנהג ישראל תורה ונרמז בו סוד גדול.

מנהג זה היה נהוג בשנים קדמוניות בקהילות ישראל העתיקות בפולין ואשכנז, שביום ל"ג בעומר יצאו המלמדים עם תלמידיהם ליערות והשדות עם חץ וקשת והשתעשעו שם במשחק הקשת. ובספר "ידבר משה" (עמ' קפח) כותב הטעם שדווקא הילדים היו נוהגים במנהג זה, לפי שפטירת הצדיקים היא בעבור עוונות הדור ואילו זכותם של התשב"ר עומדת לדור, וכן הקשת רומזת להגנה, ולכן נוהגים הילדים לשחק בקשת ביום זה.

טעמי המנהג

ה'בני יששכר' כותב הטעם ששמע מהרה"ק רבי מנחם מנדל מרימנוב זי"ע, שבימי רבי שמעון בר יוחאי לא נראתה הקשת כמבואר בירושלמי (ברכות פ"ט ה"ב) לפי שזכותו הגדולה הגנה על כל העולם מפני הפורענות, ולכן ביום עלותו למרום עושים סימן לזה.

ויש שנתנו רמז לזה ע"פ המבואר בספרים הקדושים שיום ל"ג בעומר מסוגל לקבלת התפילות, וקש"ת ראשי תיבות ש'מע ק'ול ת'פילתנו. וחכמי הקבלה אמרו שבא לרמז שאנו זקוקים לרחמי שמים ('שיח השדה', על פי ספר הזוהר הק' ח"ג רטו, א).

עוד טעם מובא בספר 'מגן אברהם' להמגיד מטריסק זי"ע, כיון שימי הספירה הם זמן תשובה ובפרט ביום ל"ג בעומר שבו היא ספירת הוד שבהוד, וצריכים לשוב בתשובה שלמה ע"י מלחמה גדולה שילחם האדם ביצרו הרע, וצריך האדם להלביש את עצמו בכלי נחצי קרב, שיזרוק חיצים ובליסטראות נגד יצרו, וזה מרומז בל"ג שהוא אותיות ג"ל - חצי מתיבת גלגל, וגלגל הוא מקיף בעיגול, וחצי גלגל הוא בציר קשת, ומלפנים היה המלחמה בקשת, ולכן כדי לרמז למלחמת האדם עם יצרו נוהגים לירות בקשת בל"ג בעומר.

מנהג הצדיקים

בספר 'עטרת ישועה' כתב שמנהג הצדיקים לירות ובקשת ובחיצים ביום הזה. וכך נהגו אדמו"רי צאנז, קארלין, ויז'ניץ וקאסאן.

ומובא בספרים הק' שלדורן בקשת ביום ל"ג בעומר הוא סגולה להיושע בבנים, והרה"ק רבי צדוק הכהן מלובלין זי"ע מביא סימוכין לסגולה זו על פי הפסוק בדברי הימים (א' ח, מ) "ויהיו בני אולם אנשים גיבורי חיל דורכי קשת ומרבים בנים ובני בנים".

ה'אמרי חיים' מו"ז'ניץ זי"ע היה אומר בעת יריית החץ: "וכל קרני רשעים אגדע תרוממנה קרנות צדיק, א מפלה פאר אלע שונאי ישראל", (ביאור: מפלה על כל שונאי ישראל) ומסופר שפעם יצא הרה"ק מסטרעטין זצ"ל עם תלמידיו ביער ודרך קשתו לארבע רוחות השמים, וכיוון חץ אחד לעיר הבירה וינה לארמון המלך ונפגע רשע אחד צורר היהודים, ונתבטלה באותו היום גזירה קשה שאיימה לפגוע בכלל ישראל.

סגולת ח"י רוטל מקובלת בתפוצות ישראל, כסגולה לישועה ביום ההילולא של הרשב"י במירון על ידי וחלוקת משקה או מזון במשקל של ח"י רוטל.

מקורות הסגולה

המנהג מוזכר בספרי הקודש לפני מאות שנים כסגולה לזש"ק: "קבלה מזקני ארץ ישראל, שתרומת ח"י רוטל יין לכבוד רשב"י, ובפרט ביום ההילולא שלו, הוא סגולה לזרעא חיא וקיימא" (ספר טעמי המנהגים).

רבינו עובדיה מברטנורא, המפרש הגדול של המשניות, מציין את הסגולה ומוסיף כי "בי"ח באייר באים מכל הסביבות ומדליקים אבוקות גדולות, מלבד מה שמדליקים עליה נר תמיד... שהרבה עקרות נפקדו וחולים נרפאו בנדר ובנדבה שהתנדבו למקום ההוא".

בעשורים האחרונים סגולת ח"י רוטל היא חלק בלתי נפרד מהנוף ביום ההילולא של הרשב"י בל"ג בעומר, כאשר הזקוקים לישועה עומדים בצידי הדרכים המובילים לקבר הרשב"י במירון ומציעים לעולים מזון ושתיה, ומבקשים לכוון בברכתם להצלחה או לרפואת שם יקיריהם. והישועות לא מאחרות

לבוא, בכל התחומים, כמו ענייני פרנסה, רפואה, זיווגים, זש"ק ונחת מהילדים. את הסגולה ניתן לעשות, על ידי חלוקת כמות של משקה או מזון המסתכמת בכ- 54 ק"ג/ליטר לכל העוברים ושבים בעצם יום ההילולא בהר מירון, אשר מברכים ומכוונים לזכותכם ולהצלחתכם!

מתן תורה של פנימיות התורה

בכל שנה ושנה, ביום ל"ג בעומר, חוזר וניעור הגילוי שהיה בל"ג בעומר בפעם הראשונה - גילוי פנימיות התורה (תורתו של רשב"י). וכמובן גם מהמבואר בכמה מקומות דבל"ג בעומר הוא מתן תורה דפנימיות התורה, בדוגמת חג השבועות שהוא זמן מתן תורה בכלל. דמזה מובן, דכמו שמתן תורה בחג השבועות הוא בכל שנה ושנה, כמו כן מתן תורה דפנימיות התורה בל"ג בעומר הוא בכל שנה ושנה,

מעין לעתיד לבוא

מסופר בכתבי האריז"ל (פרי עץ חיים שער ספירת העומר פ"ז) על אחד מתלמידי האריז"ל, רבי אברהם הלוי, שהיה נוהג לומר בכל יום תפלת נחם, כיוון שהתאבל מאוד על חורבן בית המקדש והשתוקק לבנין הבית. גם בל"ג בעומר בעת היותו במירון נהג כך ואמר בתפילתו את "נחם". אלא שהקפיד עליו רשב"י, והדבר הזיק לו.

ההסבר בזה הוא שרשב"י הוא מאותן נשמות שלגביהן לא קיים כל ענין החורבן. עניין זה קשור לכך שעבודת רשב"י הייתה להמשיך פנימיות התורה בגילוי בעולם. היו אמנם כמה תנאים שעסקו בפנימיות התורה, אלא שהחידוש דרשב"י היה שהמשיך זאת בגילוי בעולם. ומכיון שהמשיך פנימיות התורה, אילנא דחיי, בגילוי בעולם - שזהו אופן ההנהגה של הגאולה העתידה, ממילא לא שיך לגביו כל ענין הגלות.

לכן, כאשר הגיע ל"ג בעומר והתקבצו כל ענייני עבודת רשב"י עם האור העולה על כולנה, הנה ביום כזה לא היה צריך רבי אברהם הלוי להרגיש את ענין החורבן: בהיותו תלמיד האריז"ל, הוא ידע בודאי שענין ההסתלקות הוא גמר העבודה, וידע גם את ענין מעלת רשב"י, ולפיכך לא היה צריך לחוש את החורבן.

יום של ישועות

ובעמדינו ביום שמחתו גדולה של רשב"י, אשר בטר רישא גופא אזיל, ובלשון הידוע "מצווה לשמוח שמחת רשב"י"

וכיון שציווי זה הוא בתורת אמת ובחלק פנימיות התורה - בודאי אשר גם השמחה היא פנימית וגם אמיתית, היינו שהקב"ה מעמיד את כל אחד ואחד במצב המשמח את הנפש ואת הגוף גם יחד, וגם מצד מצב העולם, שלכאורה זקוק הוא ומוכרח לתשועה והצלה - פועל ישועות בקרב הארץ, והרי בעל ההילולא מלומד בניסים הוא, ומקשר עצמו עם כל העולם כולו לפוטרו מן הדין וכו', וידוע הרמז על זה במאמר חז"ל הידוע: כדאי הוא רבי שמעון לסמוך עליו בשעת הדחק - דוחק וחושך הגלות, ובפרט בשנים הכי אחרונות דעקבתא דמשיחא.

ייחלו וציפו לל"ג בעומר

אצל כ"ק אדמו"ר האמצעי מחב"ד היה ל"ג בעומר מימים טובים המצויינים. היו יוצאים לשדה, אם כי לא היה נוטל ידיו אך היה לוגם 'משקה' - שהיה אסור עליו מטעמי בריאות. היו רואים אז הרבה מופתים. רוב המופתים היו בנוגע לילדים, ובמשך השנה כולה ייחלו וציפו לל"ג בעומר.

ל"ג בעומר

על השאלה מדוע קוראים לל"ג בעומר בשם זה אף החסידים הנוהגים לספור לעומר בל', כתבו האחרונים שבספרי פולין מובא ש"ל"ג בעומר" בגימטריא משה - להעיר דרשב"י "היה ניצוץ משה" ונתעלה לאותו אור שקיבל משה כשעלה לקבל לוחות שניות".

טעמי הל"ג

ל"ג בעומר עניינו וטעמיו מפורשים בפוסקים על דרך הנגלה, וכן על דרך הסוד (יום הסתלקות הרשב"י וציווה לשמוח בו - פרי עץ חיים שער כב, פ"ז ועוד), על דרך החסידות (ספירת הוד שבהוד), בשו"ת חתם סופר חלק יורה דעה סימן רלג מוסיף טעם ע"פ המדרש שביום ח"י אייר התחיל המן לירד. ולכאורה עפ"ז הו"ל לחוג יום זה מני אז.

זכותו יגן עלינו אמן.

לידתו - החלום, האילן, התנא האלוקי רבי שמעון בר יוחאי זיע"א, עלו ואתכנסו להילולא דצדיקא

התנא האלוקי, רבי שמעון בר יוחאי, נולד כחמישים שנה לאחר חורבן בית המקדש השני. ישנן דעות שהוא נולד ביום ל"ג בעומר, וישנן דעות שיום הולדתו היה בחג השבועות, יום בו ניתנה התורה לעם ישראל.

על לידתו מסופר בספר 'נחלת אבות', שאביו יוחאי היה משבט יהודה, והיה מגדולי הדור, עשיר, נכבד וקרוב למלכות. אשתו של יוחאי, שרה, מזרע הנשיאים הייתה, צאצא של הלל הזקן.

שרה הייתה עקרה ולא נפקדה בבנים. כשראה יוחאי שעברו שנים רבות ועדיין לא ילדה, עלה בדעתו לגרשה. כאשר נודע הדבר לשרה אשתו, לא אמרה לו דבר, אולם הרבתה לצום, לתת צדקה ולהתפלל מתוך כפי גדול לפני ה' בלב נשבר, להצילה מגרושין. וה' שמע את קול תפילתה.

היה זה בליל ראש השנה, יוחאי ראה בחלומו, והנה הוא עומד ביער גדול שיש בו אילנות לאלפים ולרבבות - מהם רעננים נושאי פירות, ומהם יבשים. והוא, יוחאי, נשען על אילן יבש. נשא יוחנן את עיניו וראה איש שמראהו נורא מאד, ועל שכמו כד מלא מים. עבר האיש בכל היער והשקה כמה מהאילנות היבשים. עבר בסמוך לאילנות האחרים והניחם כשהם יבשים, ולא השקה אותם. כאשר הגיע לאילן אשר נשען עליו יוחאי, הוציא מחיקו צלוחית אחת קטנה מלאה מים חיים, והשקה את האילן. יוחאי הבחין כי שרתה הברכה באותם מעט מים, הם גאו מאד וכסו את כל סביבות האילן שעליו נשען. תכף נשא האילן פרי, וגדל מאד. שמח יוחאי מאד על המראה שראה בחלומו, ויקץ משנתו מתוך שמחה, כשבפיו הפסוק: "מושיבי עקרת הבית, אם הבנים שמחה, הללויה".

סיפר את חלומו לאשתו ואמר לה: "חלום חלמתי, ופתרוננו לדעתי פשוט הוא: היער הוא העולם, והאילנות הן הנשים - מהן נותנות פירות, ומהן עקרות. בראש השנה נפקדות חלק מהן, ויש מהן שנותרות עקרות. את הינך האילן שעליו נשענתי, אותו השקו ממעיין הברכה, להוליד בנים צדיקים וחכמים. אמנם, דבר אחד נותר לי להבין: מדוע את כל האילנות השקה האיש מהכד, ואילו את האילן שעליו נשענתי השקה מהצלוחית?

אמרה לו שרה אשתו: תמיהתך תמיהה. ובכן, הרשני ללכת אל התנא הקדוש רבי עקיבא, לספר לו על החלום, והוא יגיד לנו את פתרונו. אמר לה בעלה יוחאי: טוב הדבר! נלך שנינו יחדיו אליו ונספר לו את החלום, והוא, ברוח קדשו אשר האציל עליו האלקים, יגיד לנו את פתרונו.

במוצאי ראש השנה הלכו שניהם יחד אל התנא הקדוש רבי עקיבא. יוחאי סיפר לו את חלומו, ואכן רבי עקיבא פתר לו כאשר פתר יוחאי. וגם הודיע לו את סיבת השקאת אותו אילן מהצלוחית. וכך אמר לו: דע יוחאי, כי חלומך הוא משל על הנשים היולדות והעקרות, ואשתך שרה היא מהעקרות. ורק תפילותיה ורוב דמעותיה, אשר שפכה לפני ה', הן שזיכו אותה ונהפכה מעקרה ליולדת. הצלוחית שראית היא צלוחית של דמעותיה שנאספו, ומהן השקוה להוליד לך בנים.

פנה רבי עקיבא אל שרה ואמר: בזאת השנה את הרה ותלדי בן, שיאיר לישראל בחכמתו ובמעשיו! שמחו יוחאי ושרה אשתו מאד בדברי רבי עקיבא, והלכו לביתם לשלום. ידע יוחאי את אשתו, ואכן

הרתה וילדה בן ביום חג השבועות, היום שבו ניתנה תורה לישראל. הבית התמלא אורה מההוד וההדר שחפץ עליו, וכל רואיו ידעו כי סופו להאיר לישראל באור גדול. שמחו הוריו בו מאד והללו את ה', חילקו צדקה ועשו סעודה גדולה ביום מילתו, וקראו את שמו שמעון, כי שמע ה' לקול תפילת אמו ולקול בכיותיה.

מהיום ההוא ואילך הם נתנו עיניהם עליו לשמרו מכל טומאה, ולגדלו בקדושה ובטהרה. כאשר החל לדבר, הרגילוהו אך ורק לדברים שבקדושה. בהיותו בן חמש, מסרוהו לבית אולפנא שהעמיד רבן גמליאל בירושלים, והיה למעיין המתגבר. בהיותו ילד קטן, כבר שאל שאלות בדיני התורה לתנאים הקדושים רבי יהושע בן חנניה ורבן גמליאל. וכך הלך וגדל בתורה, עד כי גדל מאד.

נוסף למאות דברי תורתו בהלכה ובאגדה שבתלמוד בבלי, חיבר גם את מדרשי ההלכה ו'מכילתא דרשב"י' לספר שמות, ו'ספרי' - לספרים במדבר ודברים, וכן את החיבור הענקי בחכמה האלוקית, את 'ספר הזוהר' הקדוש. רשב"י היה חתנו של התנא הקדוש רבי פנחס בן יאיר. הוא נפטר ביום ל"ג בעומר, שנת ג' אלפים תתק"כ.

רבתי

רבי שמעון בר יוחאי למד תורה מפייהם של רבי יהושע ורבי יהודה בן בבא, והוא סמך את רשב"י בהחבא, בין שני הרים שבין אושא לשרעם (ע"ז ח', ב'). כמו כן היה מגדולי תלמידיו של רבי עקיבא, וממנו למד וקיבל את רוב תורתו. הוא נסע לבני ברק, לישיבתו של רבי עקיבא, ושהה שם כשלוש עשרה שנים ברציפות, ולא חזר לביתו כל אותן שנים. לאחר מכן פתח רשב"י בעצמו ישיבה, אך גם אז היה נוסע מדי פעם אל רבו לבני ברק לדלות ממנו עוד מדברי תורתו. גם כשרבו נתפס וישב בבית הסוהר, היה רשב"י בא אליו ללמוד תורה.

החיבה והאהבה ששררו בין הרב לתלמידו היו מיוחדות, עד שמרוב חיבתו קרא הרב לתלמידו: "בני".

פעם אחת הושיב רבי עקיבא את רבי מאיר בעל הנס לפני רבי שמעון בר יוחאי, והדבר ציער מאד את רשב"י, בחושבו שאינו חשוב כל כך בעיני רבו. רבי עקיבא, שהבחין בכך, אמר לו: "דייך, שאני ובוראך מכירים את כוחך!"

מהדברים הללו ניתן להיווכח עד כמה העריך רבי עקיבא את גדלותו של רבי שמעון. רבי עקיבא הכתירו וסמכו להיות מורה הוראה בישראל.

כמו כן היה התלמיד מכבד ומוקיר את רבו. שנים רבות לאחר פטירת רבו היה מזהיר ומבקש את תלמידיו ואומר להם: "בני, שנו מידותי, שמידותי תרומות מתרומות מידותיו של רבי עקיבא!" רשב"י העיד בכך כי את כוחו וגדלותו הרוחנית קיבל מרבו הגדול. ספרי התנא הגדול

רבי שמעון המוזכר במשנה ובתלמוד רבי שמעון בר יוחאי הוא.

רבי שמעון בר יוחאי תורת רבו בפיו, וממה שלמד מרבו מסר לדורות הבאים אחריו.

בייחוד נודע ספרו "הזוהר הקדוש" הנקרא גם "מדרש יהי אור". מקובלים אנו מדור דור שרבי שמעון בר יוחאי חיברו יחד עם החבריא - תלמידיו, לאחר שהותו שלוש עשרה שנה

במערה. מאז חורבן הבית היו צריכים ישראל להארות ותיקונים, והיו צריכים לגילוי סודות וסתרי התורה. ואמנם, בשעה שחיברוהו הסכימו עמם מן השמים. כמו כן הוסיף רבי שמעון בר יוחאי חיבור "רעיא מהימנא" (על שם משה רבינו הרועה הנאמן) ומפוזרים הם בספר הזוהר, ו"ספרא דצניעותא" חמשה פרקים כנגד חמישה חומשי תורה.

רבי שמעון בן יוחאי הוסיף לעשות תיקונים גדולים בספר "תקוני זוהר", ובו גילה סוד ה' ליראיו שבעים פנים במילים: "בראשית ברא אלקים". גם "אדרא רבה קדישא" אשר חיברו רשב"י ותלמידיו כשנתכנסו בין האילנות. יצאה בת קול ואמרה לרשב"י: אשריך רבי שמעון, אשרי חלקך וחלק החבריא האלה העומדים עמך, שנתגלה לכם מה שלא נתגלה לכל צבאות מעלה.

תלמידיו

לרבי עקיבא היו עשרים וארבעה אלף תלמידים, מגבת ועד אנטיפרס וכולם נפטרו. רק חמישה תלמידים שהיו בדרום ארץ ישראל נשארו, וביניהם רבי שמעון. כיון שראה רבי עקיבא, שהיה כבר ישיש באותה שעה, שתלמידיו נפטרו, הלך אצל תלמידיו שבדרום ולמדם, והם היו אלו שהפיצו לאחר מכן את התורה בארץ.

רבי שמעון היה מחזק ומגביר את גבולות התורה בארץ ישראל. לאחר פטירת רבו, רבי עקיבא, פתח רבי שמעון ישיבה בעיר תקוע אשר בגליל, ואותה ישיבה העמידה תלמידים רבים. הם היו הדור הרביעי שאחר חורבן בית המקדש השני, וביניהם נמנו: רבי יהודה הנשיא, רבי אלעזר בנו של רשב"י, רבי דוסתאי ברבי יהודה, רבי זכאי, רבי שמעון בן אלעזר, רבי שמעון בן יהודה, רבי שמעון ברבי יוסי בן לקוניא ורבי שמעון בן מנסיא. גם ראשוני האמוראים למדו בישיבתו של רשב"י, וביניהם האמורא הגדול רב, שאף נחשב בגמרא כאחד מהתנאים.

גם חבריו ותלמידיו של רבנו הכיר בשבחו, עד שהללוהו ושבוהו מאד: רבי יהודה קרא לרשב"י "שבת", כלומר: מה שבת קודש לה, אף רשב"י קודש לה! (ויש אומרים, שמשום כך מזמרים בשבת את הפזמון "בר יוחאי נמשחת אשריך"). וכן אליהו הנביא קרא לרשב"י "שבת". רבי יוסי אמר עליו: "שפתים ישק, משיב דברים נכוחים". רבי יוחנן אמר עליו: "כדאי הוא רבי שמעון לסמוך עליו בפניו ושלא בפניו". עוד מובא בגמרא שאמרו עליו: "כדאי הוא רבי שמעון לסמוך עליו בשעת הדחק". רב אדא בר אבהה אמר: "נוחו לו על רבי שמעון ברכות על ראשו".

רבי שמעון קבע משכן ללמוד התורה במושב תקוע ובכפר מירון, ורבים באו ליצוק מים על ידיו. רבים מהם היו בני עליה, ומתוכם בחר רבי שמעון תשעה תלמידים ללמוד עמם את פנימיות התורה, והיה מכנה אותם "חבריא" (חברים). רשב"י וחבריו הגיעו למדרגות גבוהות בהתפשטות הגשמיות ובדבקות רוחנית. הם למדו תורה מתוך שלווה וישוב הדעת. האהבה העזה ששררה ביניהם היתה הנקודה העיקרית שאיחדה אותם. יחד עם רבם הם נתעלו והעפילו למדרגות רמות. כותב על כך ה"בן איש חי": "דע, כי מוסר גדול יש לנו ללמוד מדברים אלו, שצריכים להיות כל ישראל באהבה ואחוה, חיבה ורעות, בפרט בימים האלו של העומר".

יום שכולו תורה יום שכולו חוויה

תחת קורת גג אחת כולם הגיעו גדולי הרבנים המגידים
הדרשנים ופוסקי ההלכה, הרבנים הגאונים
הרב **שלמה לוונשטיין**, הרב **יצחק פנגר**, הרב **יעקב ציקטואי**,
הרב **שמעון בצלאל**, הרב **ישי נויגרשל**, הרב **בנימין חותה**,
הרב **שניר גאוסה**, הרב **אליהו אחרר**, הרב **דוד יוסף**, הרב
ליאור גלור, הרב **אבנר קוואס**, הרב **דוד טהרני**, הרב **ברוך**
רוזנבלום, הרב **מאיר אליהו**, הרב **משה בויאר**, הרב **זמיר כהן**,
הרב **ליאור כהן**, האדמו"ר בעל ה'מבקשי אמונה',
כל הרבנים עמדו וחזקו בכל תחומי התורה בהוספת שעות של
לימוד עבודה על המידות נגלה נסתר הנהגת גדולי ישראל,
תחומי הכשרות ועוד, יא רעווא שיום גדול זה יהיה לחיזוק
המשך שיעורי התורה בעיר מודיעין וסביבותיה,
ויתקדש שם שמים אמן.

האדמו"ר בעל המבקשי אמונה שופך שיח לפני קונו

הראשון לציון רב העיר והרב גלור ביום שכולו תורה

הקהל בשיעורו של הרב ברוך רוזנבלום

עבידנא יומא טבא לרבנן

הדרך עלך!!!!!! צמרמורת אחזה בלומדי השיעור,
מה גם מסכת מכות אחרינו עכשיו התחלנו,
וכן כן זה יהיה גם במסכת שבועות וגם במסכתות שאחריהם,
אנו עומדים כבר מעל שני שליש של מחזור ה 14 של לימוד הדף
היומי, והמשכילים חוטפים כל יום דף,
וזוכים גם לקביעת עיתים גם להספק של ידיעות בכל הש"ס
וגם סגולתה של תורה שמגנה גם בעידן דלא עסיק בה,
ידידנו ר' **מוטי בוסקילה** שיח' ערך את שולחן הסיום לע"נ מור
אביו **יעקב בן אסתר** שחל באותו יום,
כמו"כ השתתפו עשרות מלומדי הדף,
יהי רצון שיזכו לסיים להתחיל ולסיים ולדעת את כל הש"ס
בעיון מתוך בריאות והרחבת הדעת אמן,
בדברי תורה ואגדה כבוד הרה"ג רבי **ארי קריאף** שליט"א
שרומם במתק לשונו את לומדי הדף.

מראות מסיום מסכת מכות בשיעורנו הקבוע

באמריית הקדיש לאחר סיום ההדרן

הששמחה במעונם

ברגשי גיל ושמחה הפורצים מעומקא דליבא
שלוחים אנו את ברכתנו לידידנו הנפלא
משתדל בכל כוחו למען בית ה'
ר' **צחי ניסים** הי"ו
ולרעייתו מנב"ת תח"י
לרגל שמחת הבר מצוה **לאיתמר אהרון** שיח'
בהגיעו לעול תורה ומצוות
יתן ה' ויגדל ויפרח לאילנא רברביי לתפארת המשפחה
ולתפארת כלל ישראל אמן,
המברכים מכל לב
הרב שמואל גבאי
ראש המוסדות
מערכת העלון התורני
"למען אחי"

גמ"ח גמרות "ירך יעקב" להשאלת ספרי לימוד

אצלנו ניתן לקבל גמ' שוטנשטיין בהשאלה
כמו"כ את כל ספרי מרן הראשל"צ זיע"א
בטלפון: 0556680443
לא להתקשר לאחר השעה 8:00 בערב, תודה!